

man har saa lang Afstand — vil jeg hævde som almindelig Regel, at hvis Sjælland, som vi selvfølgelig paa Sjælland have den største Interesse for, ønsker Baner i disse Egne, hvor der ikke er Tale om, at der habes nogenjomhelst Udflugt til, at de ville forrente sig, er det den rigtigste Vej at gaa, at være med til de Baner, der kunne forrente sig, selv om de ikke ligge i Sjælland, men paa Sjælland.

Berg: Paa det Sidste skal jeg svare det ærede Medlem, at mulig vilde ogsaa vi være med til denne Bane, hvis den kom i Forening med 5, 6, 7 andre Baner, hvor vi mene, at der trænges endnu haardere dertil; saa vilde jeg tage det Onde med det Gode. Det ærede Medlem mente nu, at den nuværende Statsbane fra Helsingør over Hillerød til København juarene maa betragtes som lokal Bane. Det forekommer mig dog, at den har gjort ret smuk Tjeneste i over en Snæs Aar som Statsbane. Hvorfor saa døbe den om til Lokalbane og sætte den ned i anden Klasse med kort Kofarde for et Lovforslag, som i alt Fald endnu ikke er ophøjet til Lov? (S. Hage: Det er jo ogsaa først derefter). Det er netop derfor, jeg siger, at da vi have en Statsbane, der tilfredsstillter Statshensyn for Trafiken fra Helsingør og det bagved liggende Terrain, Sverige og Norge, til København og videre, kan den anden Bane ikke være nødvendig af Statshensyn. Det Høieste, man kan spare, er 10 Minuter eller, som Nogle mene, 14 Minuter, og et overdrevent dansk Statshensyn kan det dog ikke være, om Rejsende, der komme fra Sverige og Norge til København, spare paa en saa lang Strækning 10 eller 14 Minuter. Jeg maa derfor fastholde, at af Statshensyn er dette Baneanlæg ikke begrundet nødvendigt, men det kaldes blot saaledes, fordi Staten har Lust til at give Penge til, og Andre have Lust til, at Staten skal tage den i sin Haand, og man lettere kan faae Forandring i Trafiken gjenneført som man ønsker det, naar det bliver en Statsbane, end naar det bliver en privat Bane. Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (Rosen) vil oplyse mig om de Projekter, der have været fremme om Anlæg af denne Bane, saa vil jeg hde ham min Tak for disse Oplys-

ninger, men dog med den Bemærkning, at jeg er ikke falden ned fra Maanen i denne Sag i Dag, og jeg kender derfor meget nøie alle de fremkomne Projekter; men om ogsaa det ærede Medlem tror, at disse Entreprenører mene at staa sig godt ved disse Baneanlæg, er der dog et Par Ting at bemærke derved. For det Første kan der spørges: Hvad ville de koste i Forhold til Indenrigsministerens kostbare Plan? For det Andet: Hvad bliver Taxten i Forhold til Statsbanetaxten? Og for det Tredie: Vil Entreprenøren desuden betale det Minus i Indtægt, som fremkommer paa Helsingør—Kjøbenhavns Banen, thi dette Minus skulde Entreprenøren ogsaa betale os, hvis Staten skulde staa sig ved at overgive Anlægget til en privat Mand, men det har aldrig nogen Entreprenør tilbudt at garantere os, at vi ikke lide Nedgang i Indtægt fra de paagældende Egne paa vor nuværende Statsbane paa Grund af denne Konkurrence. Og saa vil jeg forøvrigt endnu bemærke, at det gjør efter min Betragtning lidet fra eller til, om denne Bane kan betale sig selv eller ikke, thi jeg ser ikke Sagen fra de enkelte lokale Standpunkter, men fra et almindeligt Standpunkt og saa siger jeg: Her eie vi nu en Mark, som kan være Markens, og en aldeles uopdyrket Hede. Vi skulle have gjort Noget for dem, og Et skulle vi have gjort for dem alle, vi skulle have dem gjennepløiede med Nutidens Landeveie, Jernbaner. Ligefom med en Jordbruger, der havde uensartede Giendomme, vilde handle ufornuftigt, hvis han overlod en privat Mand at dyrke de gode Marker op uden Betaling og selv overtog Opdyrkingen af de andre for sin egen Pung — vilde Staten i samme Grad handle ufornuftigt, naar den har disse forskellige uensartede Egne, som den skal have belagt med Jernbaner, og vilde overlade en Privatmand at anlægge Jernbaner i de gode Egne og selv anlægge Baner i de daarlige. Den Slags Forpagtning, at en Mand siger: Jeg forpagter den Egn og anlægger en Landevei derigjennem uden Udgift for Staten, naar jeg kan forpagte den for 50 Aar — og saa lang Tid eller længere varer det jo i Almindelighed, inden Staten kan overtage et saadan Anlæg — den Slags Forpagtning kan Staten ikke være tjent med at overlade en enkelt Mand, naar den selv